

BROKEN VOW

ALVILÁGI ROMÁNC

BROKEN VOW

Raylan & Riona

SOPHIE LARK

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Sophie Lark: *Broken Vow – Brutal Birthright, Book 5*
Originally self-published in 2022 by Sophie Lark
This edition published in 2024 by Bloom Books,
an imprint of Sourcebooks

Fordította
Lukács Andrea

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Emily Wittig

ISBN 978-963-636-512-7

Minden jog fenntartva

Copyright © Sophie Lark 2022, 2024
Cover and internal design © Sourcebooks
Cover and internal illustration © Line Maria Eriksen
Cover image © kues/DepositPhotos
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Lukács Andrea 2026

Ezt a könyvet az én szexis, ragyogó ügyvédnőimnek ajánlom,
különösen Jeanne-nek, Tiának, Rebnek és Logannek.
Tudom, hogy észre fogjátok venni minden hibámat,
és imádlak titeket érte.

Puszi:

A handwritten signature in black ink that reads "Sophie Lark". The script is fluid and cursive, with the first letter of "Sophie" being a large, stylized capital 'S'.

A GALLÓK

A GRIFFINEK

Riona

A SARKI IRODÁMBAN ÜLÖK, ÉS A SOUTH SHORE-I FEJLESZTÉS-HEZ VÁSÁROLT TELEKELADÁSOK DOKUMENTUMAIN DOLGOZOM. Az emberek azt gondolják, hogy egy ügyvéd munkája kizárólag az érvelésből áll, valójában azonban az időnek csak egy elhanyagolható részét töltjük a bíróságon és az alku tárgyalásokkal. A munkaidőm legnagyobb részét ebben az irodában töltöm, írok, olvasok és szerkesztek.

Nem bánom, hogy egyedül vagyok. Ez az én szentélyem. Itt mindent én irányítok. Az íróasztalom úgy áll, ahogy én szeretem, két oldalról is rálátok a Marina City tornyaira, a Michigan sugárút és a Chicago folyó alattam terül el.

Az irodámban minden ón, sárgaréz, krémszínű és kék – ezeket az árnyalatokat megnyugtatónak találom.

A falon Shutian Xue három akvarellje lóg, a sarokban pedig Jean Fourier szobra áll. Az a címe, hogy *Építőköcskák*, amely állítólag egy atom belsejét próbálja ábrázolni, szerintem viszont sokkal inkább a Naprendszer modelljére hasonlít.

Látom, hogy szinte mindenki befejezte már a munkát ma estére, és elment. Néhány kollégám bekukkant hozzám kifelé

menet, hogy átadjon egy-egy üzenetet – vannak köztük munkával kapcsolatos megjegyzések, és ostobaságok is. Az ügyvédsegédem, Lucy tájékoztat, hogy holnap reggel befejezi azt a köteg lízingszerződést, amit adtam neki. Josh Hale elmondja, hogy második lettem a múlt heti tippelőversenyben, ami azt jelenti, hogy húsz dollárt nyertem.

– Nem is tudtam, hogy szereted a focit – állapítja meg leereszkedő mosollyal.

– Nem szeretem – válaszolom neki édes hangon. – Csak szeretem elnyerni a pénzed.

Josh és én nem vagyunk barátok. Sokkal inkább riválisok. A cég legidősebb partnere, Victor Weiss nyugdíj előtt áll, és amikor elmegy, vagy én, vagy Josh lesz a legesélyesebb, hogy a helyébe lépjen. Ezt mindketten tudjuk.

Még ha nem is versengenék a partneri pozícióért, akkor is megvetném. Sosem szerettem az olyan embereket, akik barátságosnak mutatják magukat, miközben igyekeznek bármilyen információt kiszedni belőled, amivel később árthatnak neked. Sokkal jobban tisztelném, ha egy becsületes seggfej lenne, mint ez a megjátszottan kedves fickó.

Vele kapcsolatban minden bosszant, a túl szűk öltönyétől kezdve az agresszív parfümjéig. Egy tévéműsor házigazdájára emlékeztet. Kinézetre talán olyan, mint Ryan Seacrest.* A személyiségét tekintve viszont sokkal inkább Tucker Carlson** – mindig azt képzelem magáról, hogy kétszer olyan okos, mint valójában.

* Amerikai médiaszemélyiség, producer.

** Szélsőjobboldali amerikai médiaszemélyiség, szerkesztő, provokátor.

Most is megragadja az alkalmat, hogy szimatoljon, körülnéz az irodámban, próbálja elolvasni az íróasztalomon kiterített iratok fejlécét. Sosem nyugszik.

– Jól van, szia! – mondom neki hangsúlyosan, jelezve, hogy távozzon.

– Ne dolgozz túl sokat! – válaszolja, és rám szegezi az ujját, mintha pisztoly lenne.

Miután elmegy, a parfümjét még húsz percig érzem. *Ah!*

Legutoljára Oran bácsi távozik. Ő az ügyvezető partnere a cégnek, és egyben az apám féltestvére. Mindig is ő volt a kedvenc rokonom. Valójában miatta lettem ügyvéd.

A családi összejöveteleken rendszeresen mellé szegődtem, és kértem, hogy meséljen el egy újabb történetet valamilyen furcsa vagy érdekes jogi esetről. Mint például annak a férfinak a történetét, aki beperelte a Pepsit, mert nem kapott tőlük huszonhárommillió dolláros vadászrepülőgépet Pepsi-pontokért, vagy amikor a Procter & Gamble megpróbált a bíróságon azzal érvelni, hogy a saját Pringlesük valójában nem is burgonyacsipsz.

Oran bácsi kiváló történetmesélő, még a legbonyolultabb esetekben is ki tudja domborítani a drámát. Elmagyarázta, mi az a precedens meg a rendelet, és azt, milyen fontos lehet még a legapróbb részlet is..., és hogy egy rossz helyre tett vessző akár egy egész szerződést is érvényteleníthet.

Nemcsak azért tartottam lenyűgözőnek, mert vicces volt, és elbűvölő, hanem azért is, mert annyira hasonló, és mégis annyira más, mint az apám.

Mindketten elegánsan öltöznek, méretre készített öltönyt viselnek, ám míg Oran bácsi úgy néz ki, mint egy egyetemi professzor – mindig fagombos és könyökfoltos tweed- vagy gyapjúöltönyben van –, addig az apám úgy fest, mint egy igazi

amerikai üzletember. Mindketten magasak, ugyanolyan ősz a hajuk, és hosszú, vékony az arcuk. Oran bácsi arcszínére azt mondják, *fekete ír* – sötét szem és kreol bőr, apám szeme viszont búzakék.

Oran bácsiban leginkább az ír akcentusa nyűgözött le. Miután évek óta Amerikában él, elveszített belőle valamennyit, de még mindig hallani a beszédében azt az éneklő hangsúlyt. És imádja a jó ír közmondásokat:

Attól, hogy elfelejtünk egy adósságot, még nincs kifizetve. Vagy: Nincs olyan, hogy rossz reklám, kivéve a saját gyászjelentésünk.

Ő az Írorszáiban felnőtt apám egyik változata – egy alternatív valóság, ha mindannyian Chicagóban nevelkedtünk volna.

Ma este bekopog az ajtófélfámon, és így szól:

– Ugye tudod, hogy nem órabérben fizetlek, Riona? Időnként hazamehetsz. Akkor is lesz elég pénzed azokra a puccos cipőkre.

A kérdéses cipő, amire céloz, egy sötétbordó Nomasei körörcipő, amely az íróasztalom alatt áll gondosan félretolva. Ha tudom, hogy egy ideig ülni fogok, mindig leveszem, hogy ne gyűrődjön meg a lábfejrésze.

Rámosolygok a bácsikámra.

– Tudtam, hogy észreveszed.

– Én mindent észreveszek. Mint például azt is, hogy az összes South Shore-i telekvásárlási megállapodás a te asztalodon van. Mondtam, hogy Josh majd elintézi őket.

– De én már elkezdtem dolgozni rajtuk – vonom meg a vállam. – Úgy gondoltam, akkor már be is fejezem.

Oran megrázza a fejét.

– Túl sokat dolgozol, Riona – mondja komoly hangon. –
Fiatal vagy. A barátáiddal és az udvarlóiddal kellene szórakoz-
nod. Legalábbis néha-néha.

– Van udvarlóm.

– Tényleg? És hol?

– Körülbelül öt mérföldre arra – bökök a fejemmel az ab-
lak felé. – A Mercy kórházban.

– A sebész? – Oran bácsi szippant egyet. – Még mindig
megvan?

– Igen – nevetek. – Mi a baj Nickkel?

– Nos... – Felsóhajt. – Nem akartam szólni, de láttam,
hogy múltkor rózsát küldött neked. *Vörös rózsát.*

– És?

– Nem túl fantáziadús, nem igaz?

– Egyesek szeretik a klasszikus dolgokat.

– Egyesek pedig intellektuálisan lusták.

– És mi lenne a helyes virág, amit egy nőnek adni lehet?

Oran elvigyorodik.

– Én mindig whiskey-t küldök. Ha egy nő egy negyven
évig érlelt Bunnahabhain whiskey-t kap tőlem..., akkor tudja,
hogy komolyan gondolom.

– Mi nem – felelem neki. – A mi kapcsolatunk nem komoly.

Oran besétál az irodámba, és felmarkol egy köteg mappát
az asztalomról.

– Hé! – tiltakozom.

– Ezt a te érdekedben teszem – feleli. – Menj haza! Vegyél
fel egy szép ruhát! Menj be a kórházba, és hívd el a barátodat,
aztán szórakozzatok ma este! Josh, az a lusta gazember majd
megtalálja ezeket holnap reggel az asztalán.

– Jól van – válaszolom neki csak azért, hogy megbékítsem.

Hagyom, hogy elvigye a mappákat, majd nézem, ahogy a liftek felé indul. Bőrtáskája a vállára akasztva lóg, nem a kezében viszi, mint egy aktatáskát. Nekem eszem ágában sincs még hazamenni. A telekvásárlási papírokat leszámítva is legalább egymillió projekten kell még dolgoznom.

Különben is ez a kedvenc időszakom a munkára – miután mindenki elment. Az emeleten automatikusan elhalványodnak a fények, teljes a csend, az iroda többi része sötét, csak a város fényei szikráznak alattam. Ilyenkor senki sem szakít félbe.

Vagyis... majdnem senki.

Az asztalon megrezen mellettem a telefonom, ami képernyővel lefelé fordítva hever. Megfordítom, és Nick nevét pillantom meg a kijelzőn.

Nick: Még mindig dolgozol? Van kedved meginni velem valamit a Rosie'sban?

Fontolóra veszem a dolgot. A Rosie's csak néhány sarokra van innen. Könnyedén be tudnék ugrani oda útban hazafelé.

De fáradt vagyok. A vállam merev. Ma pedig még edzeni sem volt időm. Mérlegelem a két lehetőséget: egy pohár bor abban a divatos, zajos bárban, vagy egy pohár bor a saját fürdőkádban, miközben podcastot hallgatok, nem pedig Nick napjának összefoglalóját.

Tudom, melyiket találok vonzóbbnak.

Én: Ne haragudj, de ma sokáig dolgozom. Aztán rögtön hazamegyek.

Nick: Jól van. Holnap vacsora?

Egy kicsit habozok.

Én: Hát persze. Holnap este fél hétkor.

Nick és én három hónapja járunk együtt. Intelligens, sikeres, jóképű, jó az ágyban (gondolom, minden sebész az, elvégre ismeri az emberi testet, és rendkívül jól bánik a kezével).

Akarnom kellene együtt vacsorázni vele holnap. Izgatottan kellene várnom.

Mégis... közömbös vagyok.

Ennek semmi köze Nickhez. Ez a probléma nálam jelentkezik újra és újra. Megismerem valakit, aztán egy idő múlva észreveszem a hibáit. Feltűnnek a következtelenségek az állításaiban. Lyukak az érveléseiben. Bárcsak kikapcsolhatnám az agyamnak ezt a részét, de nem tudom.

Apám azt mondaná, túl sokat várok az emberektől. *Senki sem tökéletes, Riona. Legfőképpen te nem.*

Ezzel tisztában vagyok.

Sokkal jobban észreveszem a saját hibáimat, mint bárki más – időnként hideg és barátságtalan vagyok. Megszállott. Hamar felkapom a vizet, és lassan bocsátok meg.

Ami pedig a legrosszabb tulajdonságom, hogy könnyen boszszús leszek. Például akkor, amikor egy férfi ismétli magát.

Még csak néhány hónapja vagyunk együtt Nickkel, de már háromszor mesélte el, hogy szerinte összeesküdtek ellene az aneszteziológusok az osztályon, mert egyszer nem vette fel az egyikük barátját.

– Ilyenek ezek a dél-afrikaiak – panaszkodott legutóbb is, amikor együtt ebédeltünk. – Munkát adsz az egyiknek, aztán azt akarják, hogy vedd fel az unokatestvérüket vagy a sógorukat, és hirtelen ellepik az egész sebészeti osztályt. – Rádásul

most, hogy már túlléptünk a három hónapos mérföldkövön, úgy gondolja, ő rendelkezik az időm legnagyobb részével. Ahelyett, hogy megkérdezné, szabad vagyok-e pénteken vagy szombaton este, automatikusan feltételezi, hogy igen. Terveket sző kettőnk számára, nekem pedig kínos azt mondanom, hogy dolgoznom kell vagy családi vacsorára várnak.

– Tudod, meghívhatnál engem is a családi vacsorákra – jegyezte meg egyszer durcásan.

– Ez nem társasági esemény – feleltem neki. – A South Shore-i fejlesztés második fázisának a terveit beszéljük meg.

A családommal elköltött vacsorák legtöbbször így vagy úgy, de munkavacsora. Nálunk olyan szorosan összefonódnak az üzleti és személyes szálak, hogy alig találkoznék apámmal, anyámmal vagy a testvéreimmel a „munkán” kívül.

Az üzletünk sorsa egyenlő a családunk sorsával. Az ír maffiában így működnek a dolgok.

Nick sejti, hogy a Griffin családnak vannak bűnügyi kapcsolatai – képtelenség lenne, hogy ne legyenek. Kétszáz éve mi vagyunk az egyik legnagyobb ír maffiacsalád Chicagóban.

A teljes képet azonban nem ismeri. Úgy gondolja, hogy ez csak valami érdekes háttértörténet, mint azoké, akik azt állítják, hogy VIII. Henrik leszármazottai. Fogalma sincs arról, mennyire aktuális még most is a szervezett bűnözés Chicagóban.

A randizás terén ez mindig is dilemma volt nálam. Vajon olyan partnert szeretnék-e, aki nem ismeri a város sötét oldalát, és sosem tudná igazán megérteni, milyen szorosan kötődöm a családomhoz? Vagy egy „beavatottat”, aki apámnak dolgozik, fejeket tör be, holttesteket temet el, vér van a körme alatt, és folyton fegyvert hord magánál?

Igazság szerint egyiket sem.

És nem csak ezen okok miatt.

Nem hiszek a szerelemben.

Nem tagadom, hogy létezik... Másoknál már láttam, csak azt nem hiszem, hogy velem is megtörténhet.

A családom iránti szeretetem olyan, mint egy tölgyfa gyökere: része a fának, szükséges az élethez, mindig is ott volt, és mindig is ott lesz.

A romantikus szerelem azonban... azt még nem tapasztaltam meg. Talán csak túl önző vagyok. El sem tudom képzelni, hogy valakit jobban szeressek, mint a saját kényelmemet és azt, hogy minden úgy legyen, ahogy én akarom.

Ha arra gondolok, hogy valaki irányít engem, és azért kell megtennem valamit, hogy neki kedvezzek ahelyett, hogy a saját érdekeimet nézném... Kösz, nem! A családom kedvéért is alig tudom tolerálni az ilyesmit. Miért akarnám az életemet egy férfi köré építeni?

Összepakolom az aktatáskámat. Mielőtt elmegyek, besurranok Josh piszkos, zsúfolt irodájába, és visszalopom a televásárlási iratokat az asztaláról. Én kezdtem el őket, és én is akarom befejezni, függetlenül attól, mit mond Oran bácsi. Nem fogja észrevenni – azelőtt végzek velük, mielőtt Josh egyáltalán hozzákezdene. Amikor érzem, hogy a táskám jólesően nehéz, kilépek az irodaházból az East Wacker Drive-ra. Gyalog megyek haza, mert a lakásom csak négy sarokra van a munkahelyemtől.

Idén nyáron vettem ezt a lakást. Egy vadonatúj épületben található, ahol van csodás konditerem és uszoda is. Portás dolgozik a földszinten, a huszonnyolcadik emeleti nappalimból pedig pompás kilátás nyílik a városra.

Már éppen ideje volt. Azelőtt a Gold Coast negyedben laktam a szüleim kúriájában. Olyan hatalmas a házuk, hogy bőven van hely benne mindenkinek – ezért nem láttam igazán

okát, miért kellene elköltöznöm. Ráadásul kényelmes is volt, hogy mindenki egy helyen van, valahányszor meg kellett beszélnünk valamilyen üzleti dolgot.

Aztán Cal megnősült, ő és Aida vettek maguknak egy saját házat. Azután Nessa is elment, hogy együtt legyen Mikolajjal. Így már csak én maradtam egyedül a szüleimmel, és a keserű ízzel a számban, hogy magamra hagytak a testvéreim.

Én nem akarok megházasodni úgy, mint ők, de úgy gondoltam, azt megtehetem, hogy elköltözőm.

Ezért ezt csináltam. Megvettem a lakásomat. Imádom. Imádom, hogy csendes, tágas, és életemben először egyedül vagyok.

Integetek Ronaldnak, a portásnak, majd lifttel felmegyek az emeletemre. Leveszem a blézeremet, a blúzomat és a nadrágomat, helyette felveszek egy egyberészes úszódresszt. Ezután fogom a vízhatlan fülhallgatómat, és felmegyek az épület tetején lévő medencéhez.

Nyáron kinyitják fölötte a tetőt, így a csillagok alatt lehet úszni. Télen bezárják, de az üvegen keresztül így is lehet látni az égboltot.

Imádok hanyatt feküdni a vízben, és több hosszt úszni, miközben felfelé nézek.

Amikor ilyen későn megyek a medencéhez, általában senki nincs ott rajtam kívül. És valóban ma este is félhomály és csend uralkodik, csak a medence oldalához csapódó víz hangja hallatszik.

Klór és textilöblítő szaga érződik a levegőben, az egyik nyugágyon frissen mosott törölközők tornyosulnak. Bekapcsolom az úszáshoz összeállított lejátszási listámat, és leteszem a telefonomat az egyik székre.

Már éppen be akarok ugrani a medencébe, amikor rájövök, hogy elfelejtettem megcsinálni a hajam. Általában be szoktam fogni, és az úszósapka alá tűröm, hogy ne szárítsa ki a klór. A vörös haj nagyon kényes.

Még mindig kontyban van, egy kétágú hajtűvel rögzítve, ahogyan a munkában volt.

Nincs kedvem megint lemenni a lakásomba az úszósapka-mért. Most jó lesz így is.

A fejem fölé emelem a karomat, és egyetlen kecses mozdulattal fejest ugrom a vízbe. Ezután le-fel úszom a medencében, a fülhallgatómban szól a *California Dreamin'*.

The Mamas & The Papas: California Dreamin'

Úszószemüveg van rajtam, ezért le tudok nézni az alulról megvilágított, ragyogó kék víz mélyére. A medence sarkában látok egy sötét foltot, és arra gondolok, talán valaki elejtett ott valamit: egy edzős táskát vagy talán egy törölközőkkel teli zsákot.

Megfordulok, hanyatt fekszem a vízen, és felnézek az üvegtetőre. A viktoriánus melegházakra emlékeztet, fémrácsozat választja el egymástól az üveglapokat. Az üvegen túl látom a fekete égboltot és a majdnem telihold ragyogó, fényes korongját.

Amikor felnézek, valami átfogja alulról a nyakam, és lehúzó magával a víz alá.

Egyre jobban húz lefelé a medence aljára, olyan súlyos, mint egy horgony.

Felsikítok, amikor rádöbbenek, hogy valaki lentről megragadott, de már szinte semmi levegő nincs a tüdőmben. Rugdosok és harcolok a fogvatartóm ellen. A körmömmel kaparom

a nyakamat szorító kart, szivacsos „bőrt” érzek, alatta pedig kemény izmot.

A tüdőm levegőért kiált. Szinte üres, a víz nyomása a dobhártyámat és a mellkasomat feszíti. Egy kicsit oldalra csavarodom, és egy fekete békatalpat pillantok meg, amint a lábam mellett rugdos, miközben egy bűvárruhával borított kar fog át szorosan.

A fülem mellett hallom a légzőkészülék hangját. Ez egy bűvár... Egy bűvárruhába öltözött férfi megpróbál vízbe fojtani!

Megpróbálok belerúgni, de úgy szorít mind a két karjával, mint egy anakonda. A víz amúgy is lelassítja az ütéseimet.

Fekete pontok jelennek meg a látóteremben. Fogy az oxigénem. A tüdőm sikít, hogy vegyek levegőt, de tudom, ha megteszem, csak klóros víz tódul be a számba.

A hátam mögé nyúlok, és remélem, hogy a légzőkészülék csutoráját fogom meg. Megrántom, amilyen erősen csak tudom, és kihúzom a szájából. Ezüstös légbuborékok szállnak fel mellettem. Azt remélem, hogy ezzel rá tudom kényszeríteni a férfit, hogy elengedjen, a támadó azonban meg sem próbálja visszatenni a szájába. Tudja, hogy több levegő van a tüdejében, mint nekem. Ki tudja várni, amíg megfulladok.

A mellkasom megemelkedik, mert a testem az engedélyem nélkül próbál levegőt venni.

Egy utolsó, kétségbeesett ötlettől vezérelve kihúzom a hajtűt a kontyomból, megfordulok, és beleszúrom a férfi nyakába, a válla tövénél.

A bűvárszemüvege mögött látom a dühös, sötét szemét. Egy rövid pillanatra lazul a szorítása, mert összerándul a döbbenettől és a fájdalomtól.

Felhúzom a térdem a mellkasomhoz, és olyan erőset rúgok a testébe, amilyen erőset csak bírok. Ellököm magam tőle, majd gyorsan elindulok felfelé a felszínre.

A fejem kibukik a víz fölött, és hatalmas adag levegőt szívok magamba kétségbeesetten. Még sosem éreztem semmit, ami ennyire jó lett volna. Szinte fáj, mennyi levegőt juttatok a tüdőmbe.

Odaúszom a medence széléhez, teljes erőmből tempózom, és imádkozom, hogy ne érezzem meg a támadó kezét a bokámon, ha esetleg megpróbálna visszahúzni. Feltámaszkodom a medence szélére, felnyomom magam, és kiszállok a vízből. Nem állok meg, hogy felkapjam a telefonom, még csak hátra sem pillantok, úgy futok teljes erőmből a csúszós kövön a kijárat felé.

A tetőről két úton lehet lejutni: lifttel vagy lépcsőn. Az utóbbit választom, mert nem akarom megkockáztatni, hogy egy fekete búvárruhás alak befurakodjon az éppen bezáródó ajtón a fürkébe. Két emeletet futok lefelé, aztán kilépek a szőnyeggel borított folyosóra. A lakások ajtajain dörömbölök, amíg valaki ki nem nyitja.

Miután az egyik kinyílik, beszaladok az idegen lakásba, becsapom magam mögött az ajtót, és a zárat is ráfordítom.

– Hé, mi a franc? – kiált fel egy férfi.

Körülbelül hatvanéves, túlsúlyos és szemüveges, még az irodai ruhája van rajta, de a lábán elegáns cipő helyett már bolyhos papucsot visel. Kidülledt szemmel bámulja a fürdőruhámat, és a belőlem a szőnyegre csöpögő vizet. Túlságosan összezavarodott, hogy bármit is mondjon.

Benézek a nappaliba, és egy körülbelül azonos korú nőt pillantok meg a kanapén. Félig már megevett egy csésze fagyit, a kanál megáll félúton a szája felé. A tévé képernyőjén

egy szőke lány sír, mert nem tudja, hogy rózsát kap-e ma este, vagy hazaküldik.

– Mi... mi történt? – kérdezi dadogva a férfi. Már nem dühös, mert rájön, hogy valami baj van. – Hívjam a rendőrséget?

– Ne! – vágom rá automatikusan.

A Griffinek sosem hívják a rendőröket, ha problémájuk adódik. Ami azt illeti, minden lehetséges dolgot megteszünk, hogy elkerüljük a zsarukat.

Hevesen dobogó szívvel várok, túlságosan félek kinézni a kémlelőnyíláson, mert lehet, hogy a bűvár követett, és most éppen itt áll az ajtó előtt. Várja, hogy a szemem megjelenjen a lencsében, és golyót repítsen belé.

– Ha használhatnám a telefont – szólalok meg –, felhívnám a bátyámat.

